

ZSIBÓI GERGELY

Rekviem

Mely született abból az alkalomból, hogy Kivitelező befejezte a 21-es főközlekedési út négy­sávosítását, s ezzel kettévágott jónéhány nógrádi települést.

Be van fejezve a nagy mű, igen,
a forgalom pörög, munkagép pihen.
Kis falunk csendes, újra csendes,
elültek a munka forró lázai,
nem maradt nyomukban más,
mint kízó nyúgeink sűrű százai.

Mert az éjjel is, míg hazafelé mentem,
éreztem, motorzajtól dobhártyám ficog,
s a kibocsátott kipufogógáztól menten
kókadozni kezdtek a szegény jácintok.
Ím, itt e bűz, de főntről e bűz sem orrontható...
Hát nincs műszer, mellyel mindez jól kimutatható?!

A bennszülött pedig csak harákol –,
szavunk Pestig fel nem ér –,
ittfeledt toitoi-budik szagától
sűrű és dús marad az áér.
S ha nem fognánk be pörös szánkat,
a Felügyeletnek tennénk panaszt,
elzavarnának menten minket:
„Mit merészel a bűdös paraszt?”

Ha felkeresnél, Drágám,
csak a kertek alján!
s ha kocsival jönnél, kérlek,
kerülj másfél kilométert.
Az utakat, Kivitelező, a redves
végleg lezárni nem átall!
Ezen az utcán a Kedves
már sosem megyen átal.

Hiába, Kis Falum, mégis szeretlek,
mint mélyük az itthagyt munkagödrök –,
a rozsdálló ásók és kilyukadt vödrök...
S ha zajártalommal is vernek,
azért még szeretlek én!

Mint föl-fölhajtott kő,
mit kirepít a forgalom,
s nyomában ablak tör...
Szóval, kis falum, hazatér fiad –,
hisz hiába szaporodik a tábla:
hogy X elad és Y kiad!
vevőt immár hiába várnak...
A befejezett beruházás miatt
zuhanóban a helyi ingatlanárak.

A nép, az istenadta nép
sorsában végképp determinált –,
a túloldalon levő boltba
gyalog, aluljárón juthatunk át –,
és fogadkozunk, bár hiába:
No, halld meg, Kivitelező Társaság!
Nevedre ki diccesel kiáltna,
sosem lesz oly helyi bárd!

ZSIBÓI GERGELY

Alkonyati teleológia

mire elkészül az utca pora
s az ég boltján pár barokkos habcsók
mire elfészkelnek a kertben a fák
kilincsre zárul szobámon az ajtó
akkorra megérlelem hiányod minden gyötrelmét

Kétsaroknyira

ülsz a buszon bámulsz az ablakon át
vánszorog egy ember egy feslett kabát
mintha mindkettő külön életet élne
egyikük a lét a másik meg a bére
lám szívem falára is csak köd tapad
kétsaroknyira elhagytam magamat
és darabokra hull az utca meg a fák is
ki tudja holnap ki mit talál itt